

Vrijdagavond 22 januari 1988.

Nog steeds geen winter en voor het komende weekend centimeters regen voorspeld. Leuk met de EK schaatsen in het vooruitzicht. Zojuist onverrichter zake teruggekeerd toen ik mijn wekelijks uurtje schaatstraining gepland had. Ijsbaan gesloten!

"Kom in het weekend maar kijken", werd me nog nageroepen. Nu gaat mijn schaatsenthousiasme ver, maar om me nou moedwillig kletsnat te laten regenen . . . Nee dus. Buisje kijken geblazen.

Zaterdag 23 januari.

TV aangezet. Wat een sfeer. Vlaggen, beremutsen, spandoeken met gave teksten, enthousiasmerend gejuich. Regen voorspeld in de middag. Maar toch . . 't Bloed kruipt waar het niet gaan kan. In de bosjes rond schaatscentrum De Uithof kan je gaaf je hond uitlaten en is het geluid life . . . . . Op stap dus!

Wat een weer daar. Harde wind. Alles drijfnat. Mijn Golden Retriever ziet nattigheid en wil het dus ook voelen! Voor ik het weet bevat zijn vacht al enkele liters modderwater. Dat wordt onverrichter zake weer naar huis. Voor hij kou vat: onder de douche! "Nat hè", hoor ik een andere, meelevende hondeoppas nog net zeggen voor ik mijn hond laat instappen.

Al met al heb in de haast wel het kleine grasveldje naast de ijspiste gezien en een luchtzak met tekst, voor onder mijn vlieger moet toch snel te maken zijn. . . . .

Zondag 24 januari.

Gister compleet voor niets zitten werken. De voorspelde windkracht 3 lijkt het dubbele te zijn en het giet pijpestelen. Meteo Schiphol zegt: "In de middag opklaringen, stormachtig weer". De luchtzak met er op "LEO, GOUD HÈ ligt klaar. Een

Pentanop in plaats van een lichtweertrein-tje moet kunnen. Maar de hond blijft thuis!

Om 1 uur bereik ik de Uithof. Over een half uur rijdt Leo Visser. Het is minstens 7 Bft. De reclame-zeppelin is vanwege de harde wind gestreken. Toch wel prettig dat die niet in de weg staat. Het kleine veldje van gister is blijkbaar gekrompen, maar 10 bij 20 meter is beter dan niets. De drie-centimeter water er op en het 8 meter hoge elzebroek eromheen zijn marginaal, dus te verwaarlozen. Tenslotte staat het verharde wandelpad erlangs niet blank.

Vlieger daarop opgebouwd, luchtzak bevestigd, een 4 mm lijn een stukje afgerold. Het wordt stil in het 80 meter verder gelegen stadion. De speaker kondigt de beslissende rit van Leo aan. "Nu of nooit", denk ik. Vlieger overeind, 20 meter touw in het water. Ijzige stilte voor het startschot aan de andere kant van de tribune. Een flinke ruk aan mijn lijn en als een raket schiet mijn vlieger omhoog.

Ik laat snel lijn door mijn handen vieren en op het moment dat ik daarmee stop ga ik onderuit. Languit liggend glij ik door de laag water van enkele centimeters naar het eind van het veldje. Daar krijgen mijn voeten grip op de bodem van de sloot die het stadion van het park scheidt! Pentanop en windzak krijgen na deze blokkade op inmiddels 40 meter hoogte de volle laag en duiken met een sarcastisch sierlijke omhaal het elzebos in. Goddank niet op de baan! Ik ben enkele liters steenkoud modderwater zwaarder.

Het kost me 15 minuten om mijn lijn, en mijn totaal vernielde vlieger te bergen. Luid gejuich overstemt alles. Leo heeft een supertijd neergezet.

Mijn luchtzak is een groter probleem. Uiteindelijk blijkt doorscheuren de enige oplossing. "Leo" en "GOUD HÈ" zijn de restanten.

Als ik alles bijeen heb geraapt, besef ik, dat ik tot over mijn middel drijfnat ben. Rillend van de kou torn ik tegen de storm op. Auto- en douchewaarts. Ik hoor nog net een eenzame hondeuitlater zeggen: "Koud hè! Maar had U ook niet beter een lange staart aan uw boog kunnen doen?"

Gerard Scholtes, Den Haag.